

Sygn. akt IX Ka 1383/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku

sprawy M. L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie

z dnia 17 czerwca 2013 roku sygn. akt X K 244/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu II co do środka karnego;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od 20 marca 2013 roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1383/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju, X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie M. L. został uznany za winnego tego, że w dniu 20 marca 2013 r. w P.kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki S. (...)o nr rejestracyjnym (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie 2,27 promila alkoholu we krwi, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Na podstawie art. 42 par 2 kk i art. 43 § 1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat z wyłączeniem pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony, zaliczając na poczet orzeczonego środka na podstawie art. 63 § 2 kk okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 marca 2013 r.. Na podstawie art. 49 § 2 kk i art. 39 pkt 7 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy

Postpenitencjarnej oraz orzekł o kosztach sądowych zasądzając od oskarżonego kwotę 408,56 zł w tym 208,56 z tytułu wydatków i 200 zł z tytułu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Na podstawie art. 425 437 i art. 444 zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Wniósł o zmianę wyroku domagając się orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat bez wyłączenia pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony oraz podwyższenia kwoty świadczenia pieniężnego do 800 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w części dotyczącej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i orzeczenia tego zakazu bez wyłączenia pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, iż apelacja prokuratora w istocie zawierała trzy wnioski, a to o: zmianę środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych poprzez orzeczenie tego zakazu bez wyłączenia pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony, podwyższenia okresu tego zakazu z 2 lat do 3 lat oraz podwyższenia wysokości świadczenia pieniężnego z kwoty 300 złotych do kwoty 800 złotych. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, główną przyczyną dla której sąd orzekł o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony była treść oświadczenia oskarżonego, w którym podniósł on, iż po zwolnieniu z pracy, możliwe jest jego zatrudnienie przy sprowadzaniu samochodów ciężarowych z Francji (k. 48). Natomiast w czasie rozprawy apelacyjnej oskarżony oświadczył, iż obecnie pracuje jako pracownik gospodarczy (k. 60). Już z tego względu uznać należy, iż środek karny w kształcie orzeczonym przez sąd I instancji jest nieadekwatny z uwagi na fakt, że powód, dla którego z zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych sąd I instancji wyłączył pojazdy ciężarowe, stał się nieaktualny.

Co więcej, rację ma skarżący, wskazując na konieczność spełnienia zasad prewencji ogólnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności biorąc pod uwagę czterokrotne przekroczenie przez oskarżonego dopuszczalnego stężenia alkoholu w chwili kierowania samochodem. Choćby tylko z tego powodu oskarżonego należało bezwzględnie wyłączyć z ruchu także w zakresie prowadzenia samochodów ciężarowych w szczególności biorąc nadto pod uwagę większe niebezpieczeństwo mogące powstać na skutek kierowania przez oskarżonego samochodem dużo większych rozmiarów. Wszystkie wyżej wymienione okoliczności nie uzasadniały potraktowania oskarżonego w taki sposób jak uczynił to Sąd Rejonowy. Jeśli się zważy, że oskarżony w ogóle nie ma własnego samochodu osobowego to orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem prowadzenia samochodów ciężarowych tak na prawdę w ogóle by oskarżonego nie dotknęło a środek ten musi być odczuwalny i skutecznie eliminować oskarżonego z ruchu z uwagi na znaczny stan nietrzeźwości i poważne niebezpieczeństwo jakie oskarżony stworzył decydując się na jazdę w tym stanie. .

W odniesieniu do zarzutu związanego z rażącą niewspółmiernością orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wyrażającą się w jego orzeczeniu na okres jedynie 2 lat, stwierdzić należy, że zarzut ten jest chybiony. Rację ma sąd I instancji wskazując, że okres dwóch lat jest adekwatny zarówno do okoliczności czynu, jak i stanu nietrzeźwości oskarżonego. Co więcej, również uprzednia niekaralność oskarżonego przemawia za orzeczeniem wyżej wskazanego środka karnego na okres 2 lat, który to w ocenie sądu odwoławczego będzie czasem wystarczającym, aby oskarżony mógł wyciągnąć wnioski ze swojego nagannego postępowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, również zarzut dotyczący środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego jest niezasadny. Wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego, którego orzeczenie ma charakter fakultatywny ma uzasadnienie nie tylko w niewielkich dochodach, jakie uzyskuje oskarżony oraz jego żona i fakt obowiązku utrzymania dwójki uczących się dzieci, ale także w konieczności uregulowania przez oskarżonego grzywny, nałożonej przez sąd zaskarżonym wyrokiem oraz kosztów sądowych. Orzeczenie tego świadczenia w wysokości jedynie o 500 zł niższej od tej na jaką opiewa apelacja nie uzasadnia zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy uchylił orzeczenie z pkt II wyroku, co do środka karnego. Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat oraz na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 marca 2013 roku. W pozostałej części sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na trudną sytuację majątkową i wysokość dochodów.

SSO Andrzej Ślusarczyk